Od uspostave samostalnosti hrvatske države pojavila se grupa ekonomista koja je ustrajno ukazivala na promašaje ekonomske politike. Nakon stanovitog ignoriranja, od strane tadašnje vlasti, njihova upozorenja su prešla granicu dobrog ukusa i prozvani su - katastrofičarima. Poneki političar je tome pridodao dodatni atribut – nostalgičari.

4. listopad 1993. godine početak je podjele među ekonomistima. Zapravo tijekom naredne 1994. godine mislilo se, krivo, da će Stabilizacijski program biti pretočen u Razvojni program kako je to vlast prilikom donošenja Programa stabilizacije obećala. Naredna 1995. godina pokazala je pravo stanje hrvatskog gospodarstva kada je hrvatsko gospodarstvo ostvarilo deficit na tekućem računu platne bilance, te u to vrijeme enormni deficit robne razmjene s inozemstvom od 3 milijarde tadašnjih dolara.

Ekonomska moderna, pristalice neoliberalističke koncepcije, tvrdila je kako će tržište učinkovito riješiti gospodarske probleme i da bi bilo pogubno da država intervencionistički reagira na tekuća kretanja u gospodarstvu. Što više, privatizacija se je proglasila ključem koji će rješiti naše probleme. Ona druga katastrofična, keynesijanska uz ponekog preostalog marksistu, strana marginalizirana je na sve zamislive i nezamislive načine. Neoliberalisti su, što više, tvrdili da je privilegij zaduživati se, što se je i učinilo u proteklih sedamnaest godina.

Keynesijanci su bili, da navedem samo neke koji su se okupili oko časopisa Ekonomija/Economics, Sirotković, Stipetić, Perišin, Dragičević, Baletić, Vojnić, Horvat, Družić, Santini, itd. Na drugoj strani pored tadašnjih dužnosnika vodeći ekonomist je bio Čičin-Šain, te brojni djelatnici Ekonomskog instituta odnosno Instituta za javne financije. Dio ekonomista je u dobroj staroj hrvatskoj maniri – šutio.

Katastrofičari su upozoravali, vlast i neoliberalisti su hrvatskim građanima i dalje „pričali priče“ kako imamo najprije ekonomsko čudo, potom standard građana koji nikad prije nije bio dostignut, da bi, pri kraju priče, svijet završio u krizi kojem će hrvatski genij svojom umješnošću doskočiti tako učinkovito da će hrvatsko gospodarstvo ostati nedodirnuto.

Konačno 2009. godine kruta zbilja srušila je bajku, jer je vlast priznala da imamo problema, ali, u duhu prethodnog, će oni biti učinkovito rješeni. Promjena premijera i zadržavanje neoliberalističke politike nužno je rezultiralo sve lošijim kretanjima u gospodarstvu. I gle čuda Hrvatska sticajem okolnosti u 2011. uravnotežuje platnu bilancu, što više – ostvaruje suficit na tekućem računu platne bilance.

Novi izbori, nova vlast nema izlaza. Javno obznanjuje da je hrvatsko gospodarstvo u depresiji, kriza u krizi, i da je potrebno radikalno promjeniti ekonomsku politiku. Slavko Linić, urbi et orbi izjavljuje u emisiji Poligraf, na prvom programu HR-a, da je cjelokupno gospodarstvo pred bankrotom. Ostao sam šokiran do te mjere da nisam reagirao iako sam bio jedan od sudionika spomenute emisije. Gospodin Linić je jednom rečenicom rekao ono što su katastrofičari govorili godinama. Time je pokopao katastrofičare.

Katastrofičara više nema. Sada valja „zbiti“ sve redove, pozivam i neoliberaliste koji svojim procjenama žele dokazati znanstvenu superiornost, kako bi uz što manju cijenu pokrenuli hrvatsko gospodarstvo.

Na kraju, želim se zahvaliti gospodinu Liniću uz želju da nam se nikad više ne vrate katastrofičari koji su govorili istinu i zbog toga bili ekonomisti drugog, trećeg, ..., neznam kojeg reda.